

GAUDIUM

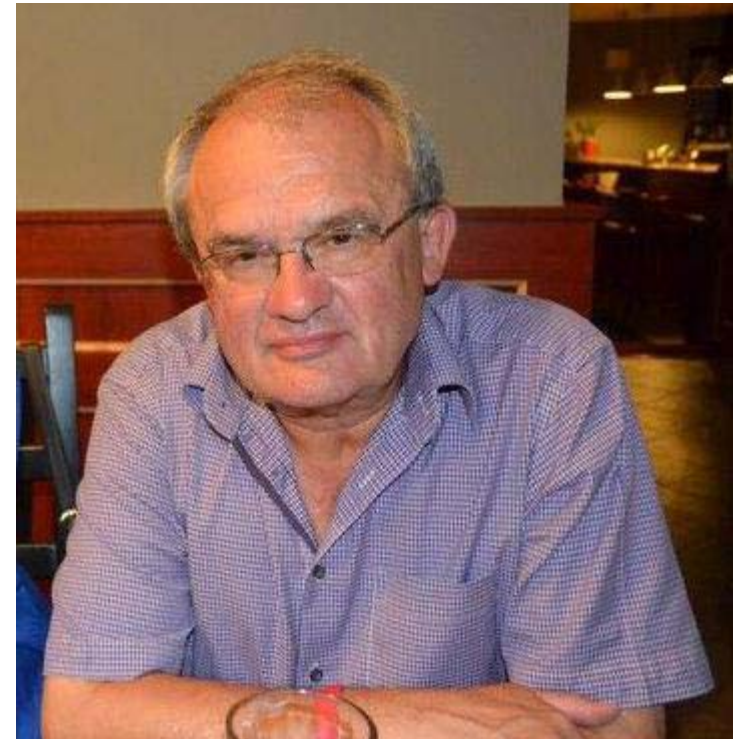
AUDITE SILETE

Časopis smíšeného pěveckého sboru Gaudium Praha

Rok 2013

Číslo 1

Bolestná ztráta Odešel tenor ale hlavně skvělý člověk a kamarád

PAVEL KNĚNICKÝ

Projev při smutečním obřadu, který připravil a přednesl Milan Špale

Vážení pozůstalí, vážení smuteční hosté,

když jsme se my všichni před týdnem dozvěděli tu nečekanou smutnou zprávu, že odešel náš Pavel Kněnický, bylo to pro nás těžko k uvěření. Prohrál svůj boj se záludnou, krutou chorobou, přestože byl v plné síle, plný plánů a chuti do života.

Vždyť ho všichni znali jako velmi zdatného člověka, aktivního sportovce, jímž byl od dětství. Počet svých startů v tradičním silničním běhu z Běchovic do Prahy však už nenavýší, ten zůstane na devětadvacítce.

Kromě sportu, oboru, který vystudoval, měl v životě dvě velké lásky - svou milovanou rodinu a hudbu. S manželkou Járou skvěle vychovali své děti Petru a Tomáše. Ti všichni společně s bratrem Ivanem mu byli až do posledních chvil oporou.

Právě dcera ho před pětadvaceti lety, když se zakládal pěvecký sbor Gaudium Praha, přivedla do jeho řad. Při nedávných oslavách čtvrtstoletí činnosti sboru, jehož byl po celou tu dobu velmi platným členem, už Pavel bohužel chyběl. Nyní bude svůj milovaný sbor poslouchat už jen z té lóže nejvyšší.

Jako úředník prošel pražským magistrátem, ministerstvem školství a svou kariéru zakončil jako kustod na Pražském hradě, kterým velmi rád procházel. Ať byl zaměstnán kdekoliv, své práci se věnoval vždy o moc víc než na sto procent.

Všude si ho vážili, protože byl ušlechtilý, citlivý a skromný člověk, který nikdy neváhal ostatním lidem pomoci.

V našich srdcích zůstane tak, jak ho všichni znali - jako milující hlava rodiny i skvělý parták, který kolem sebe šířil pohodu, stejně jako svůj pohotový a nezaměnitelný humor. Nezarmoutil v životě snad nikdy nikoho - až teď. Nás všechny, které opustil.

Milý Pavle, nikdy na Tebe nezapomeneme. Budeme se od teď vždy snažit zpívat také pro Tebe, ale i za Tebe.

Nejen rodina, členové sboru, ale všichni, kteří Tě znali, Ti přejí: Ať je Ti tam nahoře tak dobře, jako bylo nám tady s Tebou!

Čest Tvé památce!

V pondělí 25.11.2013 ve 14 hodin navždy odešel výborný zpěvák a především výborný společník a kamarád **Pavel Kněnický**.

Stávající i bývalí členové sboru Gaudium se s Pavlem rozloučili zazpíváním při smutečním obřadu (Deep River, Alta Trinita, Ave verum, sbor Židů z opery Nabucco) 2. prosince 2013

Bezprostřední ohlasy členů sboru na Pavlův odchod prostřednictvím e-mailů:

Nazdar Jirko a všichni ostatní, právě jsem dorazil domů a při otevření mailové pošty jsem se probíral radostnými zprávami o úspěchu Gaudia při sobotním koncertu. Té zprávě o Pavlovi nemohu vůbec uvěřit. A to ještě Věrka psala o tom spadlém vývěsním štítu... Honza Sýkora

Ach jo, teď jsem zavřela krám a otevřela poštu...Měla jsem ho ráda a bude nám chybět. Věra Pavelková

Ach jo, Pavel - Kněňo, to jsem opravdu nečekala... dodnes mi v uších zní jeho "a ty seš čím?", když si všiml na pardubickém soustředění s Magnificatem a 50nami Hřebíčka, že už pár týdnů chodím do Gaudia... Kněňo, tvý fóry nám budou chybět!!! Radka Podpěrová

Měla jsem strach, když jsem četla ten dopis od Věrky, že to je zlé znamení. Jak moc je mi líto, že jsem se nemýlila. Bude mi moc chybět. Měla jsem ho jako druhého tátu, skvělého partáka... Bára

...nějak tu zprávu pořád nemůžu skousnout.... Vždyť už mu bylo líp? Bude po něm hrozná prázdno...v tenorech, v Žumpě a překvapivě i v mém srdci..... Piju tu na jeho památku Fénixe, ale vůbec mi nechutná.... nějaká slaná várka asi.... Markéta Palánová

Ahoj, zprávu jsem se dozvěděla dnes odpoledne v Šimajdě a ještě stále jí nevěřím. Sedím tu, koukám do blba a před očima mi běží necelé čtyři roky v Gaudiu, ve kterých jsem měla čest znát Pavla jako srandistu, partáka, prostě pohodového chlapa. Když to píšu, brečím, a vím, že mi bude chybět. Ahoj Lucka Hrdličková

Ahoj, Pavla jsem poprvé potkala u nás v domě u poštovních schránek. Nevěděla jsem,

jak se jmenuje, ale z koncertů, kam jsem chodila s naším malým Milanem, jsem věděla, že zpívá v Gaudiu a v Pueri. A protože jsem zrovna sbírala odvalu, abych se zeptala Zdeny, zda bych mohla chodit do Gaudia, tak jsem se s Pavlem dala do řeči a moc pěkně jsme si popovídali. A když jsem pak po několika měsících opravdu do Gaudia začala chodit, tak mě překvapil, když mi řekl - hele, U vody 5, co? A před nedávnem, už dávno na Albertově mi zase řekl - U vody 5, vid? To jsem koukala, že si to pořád pamatuje. A dneska jsem nevěřila svým uším, když jsem do telefonu slyšela tu fakt špatně uvěřitelnou zprávu. Tak od té chvíle je mi strašně smutno a to, že na klávesy od počítače moc nevidím, není až tak potřebou brejlí. Marie Dolejší

Pavel... Zнала jsem z dětského sboru jeho dceru... Zpíval v Gaudiu od samého začátku, já tam přišla o 2 roky později, až když jsem byla plnoletá... Občas jsme se potkávali, bydlel za rohem, v Kamenické ulici... Ve stejném bloku jako Rosta Havlíček a kousek níž i Karel Štětina... Třeba se tam nahoře spolu potkáte a zazpíváte si... I on mi bude chybět... Jana Vlková

Když jsem byla minulý týden na dovolené, dostala jsem zprávu, že mi zemřela spolužačka. Když jsme se vrátili, dostala jsem

zprávu, že mi zemřel strýc. Když jsem dnes volala jedné paní, kterou učím angličtinu, dostala jsem zprávu, že jí zemřela maminka. Mezitím manžel přišel se zprávou, že zemřel jeho kolega varhaník. Před chvílí jsem otevřela zprávu o Pavlovi. Prosím, už dooost! Každý z nás už určitě někdy použil to klišé, že nikdo není nenahraditelný, ale přesto se všichni budeme ve středu bránit pohledu na to prázdné místo vzadu mezi tenory. Pavle, ať je Ti tam nahoře tak dobře, jako bylo nám tady s Tebou! Milena Poláčková

Ale ne.....!!!!!! Pavle, tak teď se situace otočila a budeš muset počkat Ty na nás. Ale věř, že na Tebe budu myslet pořád, jsi skvělej chlap stále nemůžu uvěřit.! a to jsem na Tebe tak intenzivně myslela, držela palce a modlila se,.....blbý viry! Chybíš nám, hrozně. Pavlína (neboli druhej Pájo) Šírová

Velice nás zasáhla zpráva o Pavlově odchodu. Znali jsme se léta (naše dcery spolu zpívaly v Radosti). V jeho blízkosti jsme byli rádi, neboť jeho humor a pohoda byla našim duším blízká. To jeho:"Ahoj Pájo" (a moje stejná odpověď) mi bude chybět a nejen to..... Pájo, moc nám chybíš...!!! Pavel a Vendy Cyrusovi

Pavel byl bezvadný chlap a parták. Přes rozdíl věku jsme si výborně rozuměli a ani jsme k tomu nepotřebovali mnoho slov. Bude mi chybět. Richard Salzmann

.. je nám to upřímně líto - Pavel byl fajn kluk s nevtíravým humorem - pořád slyším jeho poznámku, když jsme byli kdysi kdesi na nějaké prohlídce hradu kolem kterého byl vodní příkop a on se pořád ptal, kde je příkop vod něj.... Jeho osoba i humor

nám všem bude chybět - znali jsme ho od začátku zpívání v souboru. Dana a Vláda Duchoňovi

Tak moc jsem doufala, že se z toho dostane. I mně bude moc chybět. Měla jsem ráda jeho vtipy a humor. Jeho otázku „Jdeš dneska do žumpy? Vždyť nemáš červený kabátek“ budu slyšet hodně dlouho. Olina Pašková

Sedím jako přimražená. Více psát nebudu, už jste všechno vyjádřili. Z Pavla jsem měla v prvních dnech hroznou trému, protože jsem si nemohla zvyknout na jeho osobitý humor. Nakonec jsem se statečně zařadila mezi Žumpaře a pochopila jsem, že Pavel je Ale už jsem řekla, že víc psát nebudu. Jenom to, že mi také bude moc chybět a nejen v tenorech. Jarka Knížková

Děkuji za zprávu, byť smutnou. Každopádně mu přeji blažený odpočinek a protože patřím k těm, kteří nepochybují, že žijeme víckrát, přeji mu šťastný další život. Dáša Škorpilová

Velice nás rozesmutila zpráva o odchodu Pavla...přišla neočekávaně a o to více zabolěla! Protože žijeme mimo Prahu, nebudeme se moci v pondělí zúčastnit smutečního obřadu, ale v duchu budeme s Vámi... Pavla si uchováme v paměti jako skromného, optimistického a čestného člověka. Lenka a Honza Kudynovi

2013 - rok příprav na jedno výročí

Blíží se konec roku, poznamenaný 25. výročím založení sboru a přesto, že se letos neuskutečnil žádný zahraniční zájezd, utekl ten rok s přípravou toho slavnostního koncertu, ale nejen jeho, neskutečným tempem. A protože na tomto místě bývá zpravidla komentář k jedné z nejdůležitějších událostí roku, případně podrobnější popis dalších událostí roku, spokojme se tentokrát pouze s chronologickým popisem událostí, které se v našem sborovém životě uskutečnily od posledního vydání našeho časopisu. Zdrojem tohoto přehledu je jeho pečlivě zpracování na webových stránkách prezidenta Jiřího Míčka (fanklub.gaudiumpraha.org)

15. 12. 2012 Praha 5, kostel ČCE, Adventní koncert

25. 12. 2012 Praha 1, kostel sv.Mikuláše, J. J. Ryba:
Vánoční mše Hej mistře, dirig.M.Valášek

26. 12. 2012 Praha 1, kostel sv.Mikuláše, J.J.Ryba:
Vánoční mše Hej mistře, dirig.M.Valášek

Rybova Vánoční mše v Kostele sv. Mikuláše na Malé straně

26. 12. 2012 Praha 7, sbor CČSH, Farského ul., J. J. Ryba: Vánoční mše Hej mistře
29. 12. 2012 Praha 1, kostel sv. Vojtěcha, J. J. Ryba: Vánoční mše Hej mistře pro Společnost vědy a umění
3. 1. 2013 Praha 2, 1. LF, schody Purkyňova ústavu Novoroční zpívání
6. 1. 2013 Praha 1, kostel P. M. Sněžné, Tříkrálový koncert s Učitelským smíšeným sborem, "TYL", Kutná Hora
24. 3. 2013 Praha 7, sbor CČSH, Farského ul., Kašpar: Pašije
13. 4. 2013 Praha Hradčany, kostel Narození Páně - Loreta, Vystoupení při mši
11. 5. 2013 Praha 2, kostel P. M. Sněžné, Koncert se sborem "PÍSEŇ", Jedovnice
5. 7. 2013 Praha Nebušice, kostel sv. Cyrila a Metoděje, Mše u příležitosti svátku sv. Cyrila a Metoděje
29. 9. 2013 Praha 7, sbor CČSH, Farského, Koncert s dánským sborem RAMLOSEKORET

Společně se sborem Ramlosekoret v kostele CČSH ve Farského ulici

14. 10. 2013 Praha 2, sbor ČCE, Korunní, Koncert s dánským sborem SYSELKORET

24. 10. 2013 Praha 2, kostel sv. Ignáce, Benefiční koncert 1. LF UK v cyklu „Fakulta v srdci Karlova.“

9. 11. 2013 Praha 1, Strahovský kostel, Mše s investiturou pro Řád sv. Lazara
23. 11. 2013 Praha 1, kostel ČCE U Salvátora, Koncert ke 25. výročí sboru GAUDIUM PRAHA
3. 12. 2013 Praha, Betlémská kaple, Benefiční koncert pro Nadaci Jedličkova ústavu
7. 12. 2013 Praha, Tyršův dům, Michnův palác, Koncert pro seniory Sokolských žup

Jako by to bylo včera

Zuzana Zajícová

Jako by to bylo včera, co jsme oslavili dvacetiny...jenže čas letí a než jsme se nadáli, je tady další výročí: pětadvacet let, nebo chcete-li, čtvrt století našeho sboru.

V životě člověka jsou pětadvacáté narozeniny přechodem z mládí jankovitého v mládí zodpovědné. Tedy jak u koho. U sboru to neznamena vlastně nic. Sbor je totiž věčně mladý, bez ohledu na datum narození. Těch, kdo stáli na samém počátku zrodu, už není mnoho, za těch pětadvacet let sborem prošla řada lidí a ti, kteří dnes slaví výročí, jsou členy Gaudia různě dlouhou dobu. Gaudium je jen jedno. Jedna velká gaudiácká rodina.

Rozdíl mezi rokem jedna a rokem dvacet pět je v množství not. Jeden každý gaudák má doma vysokou hromadu materiálu, důkaz, že sbor je pilný, zkouší pořád něco nového, klade si různé cíle, a repertoár tak za ta léta narostl do úctyhodných rozměrů. Někteří jedinci mají noty v mnohem vyšší hromadě než je nutné, jelikož si zhusta nepamatují, které noty mají a které ne a neustále se dožadují doplnění not zdánlivě chybějících. Vím, o čem mluvím. I já jsem mnohdy překvapená, když v mém notovém archivu naleznou některé kousky víckrát.

Na výroční koncert a následnou oslavu jsme se připravovali velmi zodpovědně a pečlivě. Od samého počátku roku 2013 jsme přemýšleli, vymýšleli, plánovali. Co zpívat, kde zpívat, koho pozvat, co k pití, co k jídlu a hlavně kde na to všechno vzít.

Naštěstí máme Vládu a Zdenu, neúnavné naše sbormistry. Taky máme výbor a taky všechny ostatní gaudiáky; proto bylo jasné, že akce, ač náročná, prostě musí dopadnout skvěle. Zbývala jen maličkost: vymyslet, co budeme zpívat a naučit se to. Zbytek bude brnkačka!

Čas kvapil. Repertoár na výroční koncert byl vybrán, nápady, jak pojednáme občerstvení, výstavu k výročí a další nezbytné úkoly se cizelovaly, a datum se blížilo rychlostí nevídanou.

Nastala doba nejtěžší. Hlavně pro Vládu a Zdenu. Co jim jen dalo úsilí nám, sborovým zpěvákům, natlouct do hlav všechny ty skladby! Když už se zdálo, že jsme na dobré cestě, další zkouška ukázala, že ta cesta je pořád trnitá. On ten Dvořák to s tou přírodou myslel dobře, ale naučit se to k plné spokojenosti Vláďově bylo někdy nad naše síly. Takový Mozart se svou Korunovačnickou, to byla zase zkouška nervů pro Zdenu. Naštěstí jsme si mohli všechno vyzkoušet před obecenstvem ještě před slavným výročním koncertem, jak nám to půjde, a kupodivu se to docela začalo dařit. Žitné pole nám, pravda, pořád drhlo, ale Vláda nám při poslední zkoušce promluvil do duše, ba co dím; vyčinil nám a pohrozil, že nebudeme smět mít noty. To stačilo, aby se celý sbor vrhl na domácí samostudium. Výsledek se dostavil. Při generálce to vypadalo slibně!

To by nebylo žádné výročí, kdyby se taky pořádně neoslavilo. Úkoly byly rozděleny a prakticky celý sbor přiložil ruku ku společnému dílu. Zajištěny byly chlebičky, sladké i slané dobroty, pití co hrdlo ráčí, gaudiáci, vlastníci odrostlé potomky, dodali hostesky a obsluhu bufetu, byl zajištěn sud piva, pípa i odborná obsluha.

Několik pilných členů dlouhou dobu shromažďovalo, tisklo a následně posílalo fotografie a materiál koordinátorovi výstavy, speciálně vymyšlené k výročí. Pozvánky vyvedené v barvě na křídovém papíru byly distribuovány.

Náš sbor byl připraven.

Ovšem jen Zdena a posléze i my ostatní jsme věděli o nástrahách a nečekaných překážkách. Jen my jsme věděli, že přestávka mezi dvěma částmi koncertu musí být tak dlouhá, aby dirigent, jenž v druhé části koncertu dirigoval Mozartovu Korunovačnickou, stačil doběhnout z koncertu jiného, který byl v Dejvicích. Že sólista, zpívající basový part, je na soutěži v Pardubicích a jeho účast na našem koncertu je značně nejistá. O přestávce si nic netušící přítomní diváci a posluchači prohlíželi výstavu k výročí sboru a my, zasvěcení, jsme vyhlíželi našeho milého dirigenta a sólistu. Naštěstí to oba stihli a druhá polovina koncertu mohla začít.

Kostel svatého Salvátora opět jednou zažil vydařený koncert. Celý sbor a pozvaní hosté se posléze odebrali noční Prahou do Michnova paláce, aby náležitě oslavili slavné sborové výročí. Hostů se sešla celá řada, stoly se prohýbaly, sklenice se blýskaly, promítalo se, vzpomínalo, zpívalo a vůbec se vespolek všeobecně radovalo.

Náš sbor Gaudium opět dokázal, že je jednou velkou rodinou, kde se mají všichni rádi, pro společnou věc dokážou prakticky cokoli a že je nám všem spolu prostě dobře. Proto vzhůru do dalšího čtvrtstoletí a ať je nám spolu pořád tak hezky, jako dosud!

Koncert k 25. výročí Gaudia "U Salvátora"

K provedení Korunovačnické mše W. A. Mozarta ve Strahovském kostele

poslal Bohdan Maslowski mail následujícího znění:

Milí přátelé,

k předmětu této zprávy - ano je to tak, svatí Lazaři jsou minimálně dva, alespoň pokud jde o území České republiky.

Poté, co Ota Wagner před několika dny rozeslal skvělý text o slavné minulosti řádu (a taky poté, co se sborem šířila pověst o nepřiliš vstřícném postoji hostitelských premonstrátů k celé akci), chtěl jsem ze zvědavosti ještě něco zjistit o současnosti řádu sv. Lazara. Zdá se, že celá záležitost je trochu pikantní, třeba to někoho z vás taky zaujme - nebo prostě někoho může zajímat, čeho jsme se to vlastně účastnili.

Nejprve citát z Wikipedie:

"Současný Řád svatého Lazara je od roku 1967 rozštěpen do několika vzájemně se neuznávajících větví, které měly či mají své vlastní velmistry. Od roku 2004 existuje ve dvou větvích – tzv. orleánské a sjednocené maltsko-pařížské obedienci, které jsou zastoupeny i na českém území."

Spory byly osobní (spor o velmistrovství) a taky věcné (např. o přijímání nekatolíků). Složitě peripetie vývoje nejsou zase až tak zajímavé, pro nás je možná důležitější, že rozkol se odráží i na českém území. My jsme byli svědky obřadu větve maltsko-pařížské obediencie, jejíž duchovním protektorem je jeruzalémský patriarcha Rehoř III, který byl taky přítomen. Jejich oficiální stránky jsou <http://www.st-lazarus.cz/skupiny.html>, je na nich ohlášená i sobotní akce s naší účastí.

Konkurenční větev orleánské obediencie má stránky zde <http://www.oslj.cz/>, vekopřevorem je hrabě Dobrzenský, duchovním protektorem pak emeritní maďarský primas kardinál Paskai.

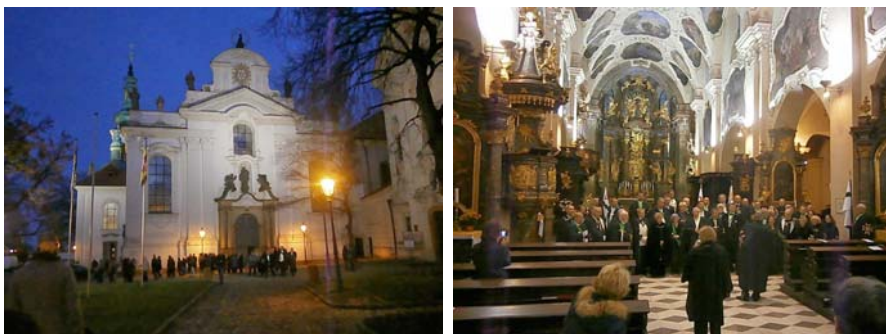
Bez zajímavosti není postoj Vatikánu k této věci. Především, řád sv. Lazara nepatří mezi Vatikánem uznané řády katolické církve. Díky sporům a zmatkům, které mezi nimi vznikají, vydal asi před rokem papež Benedikt prohlášení, jehož část cituji:

Svatý stolec ve snaze vyhnout se - bohužel - možným nedorozuměním, která jsou vyvolána nedovoleným vydáváním dokumentů a nenáležitým používáním posvátných míst, a také, aby zabránil pokračujícímu zneužívání, které mnoha lidem dobré víry působí újmu, prohlašuje, že

nepřikládá žádnou hodnotu řádům, dokumentům a vyznamenáním vydávaným neuznávanými bratrstvy a považuje za nepatřičné, jsou-li užívány kostely a kaple k tzv. „obřadům investitury“.

Tak, a máme to. Právě takového “nepatřičného obřadu investitury” jsme se zúčastnili. Je možná zajímavé, že kromě kardinála Vlka má úzký kontakt s řádem taky kardinál Duka - tedy ale asi s orleánskou obediencí, jak se lze přesvědčit na jejich stránkách.

Pro nás z toho pochopitelně neplyne vůbec nic. Obě větve vyvíjejí vysoce potřebnou a bohubou činnost - zakládání hospiců, péče o nemocné a hendikepované, a tak dále. To lze na těch stránkách taky najít. Lidé, kteří se pro to obětují, nepochybně zaslouží úctu společnosti. Kromě toho má pro křesťany tato věc i ekumenický náboj - tedy přispívá k dialogu mezi různými křesťanskými církvemi.

Toto místo...

Bohdan Maslowski

Původně jsem tento příspěvek zamýšlel jako soutěž pro Gaudiáky. Soutěžní otázka by zněla: *Co má společného níže uvedený text s naším sborem?*

A text je zde:

Toto místo bylo stvořeno Bohem, neocenitelnou svátostí. Je bez poskvrny.

Ale otázka je asi příliš jednoduchá. Kdo si však přesto není úplně jistý, toho budu ještě chvíli napínat, odpověď přijde za chvíli.

Pátrání po původu uvedeného citátu nás do vede k Bibli, knize Genesis 28. Zápletka je dramatická. V rodině patriarchy Izáka

nastalo právě dost velké dusno, protože jeho mladší syn Jákob využil Izákovy slepoty a neuvěřitelnou lstí si vymohl otcovo požehnání na úkor svého staršího bratra Ezaua. Když Izák pochopil svůj omyl, byl hodně zaražený, ale požehnání už nemohl vzít zpět. To znamenalo, že Jákob namísto Ezaua přebere po Izákovi vedení rodu. Jejich matka Rebeka (která mimochodem celý podvod zosnovala) vytušila, že by to taky Jákob nemusel ve zdraví přežít a poslala ho s Izákovým souhlasem ke svému bratru Lábanovi do dalekého Cháranu. Cesta byla dlouhá s když se setmělo, Jákob ulehá ke spánku. Zdá se mu sen, v němž vidí žebřík vedoucí až do nebe, po němž vystupují a sestupují andělé a on slyší hlas Boží, který slibuje jemu a jeho rodu světlou budoucnost a Boží ochranu (omlouvám se za lapidární zkratku). Jákob po procitnutí pronese něco jako výše uvedený citát a místo pojmenuje *Bét-el*, Dům Boží - dnešní Beit El, izraelská osada na sporném palestinském území (pozdější Jákobovy osudy ale ukazují, že jen tak jednoduše mu to neprošlo).

Odpověď na otázku uvedenou na začátku zní, že citát je českým překladem latinského textu námi zpívané skladby *Locus iste*. Tato miniatura se zpívala (či zpívá) jako tzv. graduál. Jak víme, i některé námi zpívané mše tuto část obsahují (např. oblíbená Rybova mše vánoční). V liturgii jde o místo po tzv. prvním čtení a mívá různou formu - často formu responsoriální, kdy kantor předzpěvuje a sbor opakuje refrén (typicky to bývá nějaký výňatek z žalmu). V případě *Locus iste* samozřejmě o responsorium nejde. Zpívalo (či zpívá) se jako graduál mše sloužené při vysvěcení kostela nebo jeho výročí a zřejmě taky při dalších podobných příležitostech. Text tomu přirozeně naprosto odpovídá.

Využijme tuto příležitost a řekněme si ještě několik slov o autorovi skladby. Anton Bruckner (zemřel 1896) byl známý rakouský varhaník a skladatel, jehož tvorba se dá zařadit do pozdního romantismu. Byl velkým a otevřeným obdivovatelem Richarda Wagnera, čímž si vysloužil kritiku antiwagneriánů (např. Brahmsa a jeho obdivovatelů). Kritizovali ho i někteří wagneriáni - skládal především symfonie, které byly dlouhé a obsahovaly mnoho opakujících se motivů. Na druhé straně měl i příznivce a obdivovatele, obzvláště v mladší generaci hudebníků (např. Mahlera, který o něm řekl “napůl prostáček, napůl bůh”). Brucknerova tvorba

(stejně jako Wagnerova) byla prosazována v Německu v období nacismu, s čímž samozřejmě autor nemá nic společného. Bruckner byl člověkem osobně velmi skromným, rady a kritiku kolegů si bral k srdci a svá díla často a opakovaně přepisoval podle jejich doporučení. Tato vlastnost dala v moderní muzikologii vzniknout pojmu "Brucknerův problém", což je (téměř matematický) problém zjistit, jak se vlastně mají poskládat četné verze některých jeho děl, aby to dohromady dávalo smysl, případně jak to vlastně autor myslel.

Bruckner působil dlouho jako varhaník v Linci, od r.1868 pak ve Vídni. Skladba, kterou se zde zabýváme, vznikla už ve Vídni, ale poprvé byla uvedena v Linci.

Z galerie autorů našeho repertoáru

Josef Anton Bruckner (4. 9. 1824 - 11.10. 1896) byl rakouský hudební skladatel a varhaník.

V dětství byl vokalistou v klášteře sv. Floriána, kde se také učil hrát na klavír, varhany a housle. Později získal místo učitele. Od roku 1845 působil opět ve zmíněném klášteře, kde ho v roce 1848 ustanovili varhaníkem. V roce 1856 se stal dómským varhaníkem v Linci. Tady začal i svoji skladatelskou dráhu, na níž mělo jistě velký vliv i seznámení s Richardem Wagnerem a jeho Tristanem. Od roku 1846 vyučoval na vídeňské konzervatoři kontrapunktu a hře na varhany. Velkým vzorem mu byl rovněž Ludwig van Beethoven, zvláště v symfonické tvorbě.

Jeho symfonie jsou mimořádně rozlehlé skladby, plné patosu a mohutných kontrapunktických konstrukcí (viz zejména čtvrtá věta jeho 5. symfonie), ale zároveň i lidově zemitých scherz a upřímných citových zpovědí (to se týká zejména jeho adagií). Teprve lipská premiéra jeho 7. symfonie (1884) mu přinesla uznání. Svou 9. symfonii už nedokončil. Vzhledem k tomu, že své skladby často přepracovával, jsou některé dochovány v různých verzích. Jeho rozsáhlá chrámová tvorba zůstala omezena na německy mluvící země. V roce 1884 kolaudoval nové varhany v pražském Rudolfinu.

Převzato z Wikipedie

Přáníčka členům - jubilantům

MILAN ŠPALE

sutor veršů: Jan Sirotek

DON "MILAN"

Svůj pohled zaměřuje v dáli
a s grácií. Tam stojí on!
Slova svá vždy pečlivě váží,
a v hovoru - mužný hlasu tón.
Elegantní jak seladon!
Ty, hlase, vždy mu dobře služí!
Snad leká vás jeho hlasu tón?
Po tom posledním dá si sklenku už!

Však pozor! Právě teď sem kráčí!
Neschová se za útlý strom!
Kam vkročí, je k nepřehlédnutí
a v postoji - statný těla sklon.
Ať neopouští Tě nikdy fištrón!
Ty zvučný hlase, jen se tuž,
jak muška lítej - cink! din! don!
S posledním tónem dej si sklenku už!

Jako Cyrano z Bergeracu
svůj kord měl coby mocnou zbraň,
zde zbraní je tón Tvého hlasu,
však před kterou člověče se chraň?
Vždyť ozvučíš i Letenskou pláň!
Tím tónem rozvlníš i květů růž,
co pokrývají Petřínskou stráň.
Tak při tom tónu dej si sklenku už!

Jestliže hrubou rukou, sklence Ty
obsah její znesvěcuješ, za pokání,
dva uzardělí poutníci, Tvé rty,
nechť smyjí přečin Tvého dotýkání
Tvým rukám as křivdím, milý poutníče,
vždyť dotykem se oné sklence klaní.
Tvé ruce pro sklenky, toť svěťice
a rty dány ku sklenek zulíbání.

Tvým rukám as křivdím, Milane drahý,
vždyť na co sáhneš, to posvěcuješ.
Těž na prknech, jež svět znamenají
duše diváků uměním oblažuješ.
Tvým rukám as křivdím, milý příteli.
Vždyť trojlístek dcer přepůvabných
tolikrát s něhou a láskou objímaly ..
či těž zástupy bytostí Tobě drahých?

Tvým rukám as křivdím, náš kamaráde.
Co pokrmů chutných již připravily,
bychom u domu Tvého na zahradě
příchod léta vždy řádně oslavili.
Tvým rukám vzdávám hold, starý brachu,
nad ránem když po klávesách tancují
a mezi tóny písní, beze strachu,
k ústům sklenku vína zvedají.

Vypít či nevypít? – Toť jest otázka:
Zda šlechetněji duchu, snášet
ostny a hroty vzteklé štěstěny,
či zbroje se na příval nátisků
sklenku do sebe vklopit? A pak usnout?
Nic více? – Jen veselí spánkem ukončit?
Jaké as sny v tom spánku vzejdou,
když dočasně odmrštěno pouto tělesné?

Teď pravá nočních příšer doba jest,
kde hroby pukají a samo peklo chrlí
mor do světa. Teď rudé víno bys pil
a řádl tak, až by sám soudný den
se z toho děsil. ... Však tiše teď!
Ó srdce – zůstává jemné! Nedopřává,
by pojal duši Tvou mrzký chtíč;
srdce tak šlechetné, ku všemu na světě.

Smíšený pěvecký sbor Gaudium Praha
sbor 1. LF Univerzity Karlovy a Sokola Královské Vinohrady

25 let Gaudia

anonym HELELUYAN
Antonín Dvořák V PŘÍRODĚ
Napadly písně
Večerní les rozvázal zvonky
Žitné pole
Vyběhla bříza běličká
Dnes do skoku a do písničky
lidová, arr. Zdeněk Lukáš NA HORÁCH
anonym ALTA TRINITA BEATA
Georg Friedrich Händel CANTICORUM IUBILO
lidová, arr. Miroslav Raichl KDYŽ JSEM ROZMARÝNKU TRHALA
Giuseppe Verdi CORO DI SCHIAVI EBREI
Bedřich Smetana PROČ BYCHOM SE NETĚŠILI

Wolfgang Amadeus Mozart AVE VERUM CORPUS
Wolfgang Amadeus Mozart KORUNOVAČNÍ MŠE

účinkují:

smíšený pěvecký sbor GAUDIUM PRAHA
sbor bývalých členů GAUDIUM PRAHA
sbormistři Zdena a Vladislav SOUČKOVI
klavír Jitka NEŠVEROVÁ

PICCOLA ORCHESTRA
dirigent Marek VALÁŠEK

sólisté

Ludmila VERNEROVÁ - soprán, Klára BALÁŠOVÁ - alt
Filip DÁMEC - tenor, Jiří POLÁČEK - bas

Sobota 23. listopadu 2013 v 18 hodin
Evangelický chrám U Salvátora, Salvátorská 1, Praha 1

Toto číslo připravil díky laskavosti přispěvatelů Vladimír Šilhán.
Spolupracovali Marie Dolejší, Milena Poláčková, Bohdan Maslowski, Ota Wagner a Zuzana Zajícová. Foto členové sboru a jejich partneři nebo přátelé.
Další příspěvky a připomínky zasílejte na adresu Gaudium Praha, Jankovcova 37, 170 00, Praha 7, případně e-mailem (sbor@gaudiumpraha.org, vsilhan@centrum.cz)
Toto číslo vyšlo dne 30. prosince 2013